

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **NOREK s.r.o.**, se sídlem Jarošovská 251, Jindřichův Hradec, zast. Mgr. Jiřím Kučerou, advokátem se sídlem Opletalova 1418/23, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 2. 9. 2021, čj. MZE-42087/2021-11181, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2022, čj. 9 A 99/2021-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval způsobem stanovení počtu chovaných zvířat podle § 29c odst. 8 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění účinném od 1. 2. 2021 (dále „zákon na ochranu zvířat“), pro výpočet kompenzačního příspěvku podle § 29c odst. 7 téhož zákona a tím, zda byla délka přechodného období k ukončení chovu a výše kompenzačního příspěvku ústavně konformní.

[2] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) byla chovatelkou provozující chov zvířat (norků) pro kožešiny. Svou činnost ukončila do 31. 1. 2019 podle § 29c odst. 1 zákona na ochranu

zvířat. Dne 11. 2. 2021 požádala o poskytnutí kompenzačního příspěvku ve výši 41 436 000 Kč podle § 29c odst. 3 tohoto zákona. Následně žádost rozšířila, a to na kompenzační příspěvek v celkové výši 100 826 513 Kč.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 5. 2021, čj. MZE-26492/2021-18134, výrokem I. poskytl stěžovateli kompenzační příspěvek ve výši 37 500 000 Kč. Výrokem II. zamítl žádost o kompenzační příspěvek ve výši 63 326 513 Kč. Proti výroku II. tohoto rozhodnutí podala stěžovatelka rozklad. Ministr zemědělství v záhlaví označeným rozhodnutím rozklad zamítl a výrok II. rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[4] Stěžovatelka podala proti rozhodnutí ministra zemědělství žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[5] Městský soud uvedl, že výše kompenzačního příspěvku byla stanovena v souladu se zákonem. Počet zvířat, který se následně vynásobí kompenzačním příspěvkem za jedno zvíře, se podle § 29c odst. 8 zákona na ochranu zvířat určí tak, že se z údajů o počtu zvířat zjištěných u chovatele při kontrolách v jednotlivých letech vybere údaj s nejvyšším počtem zjištěných zvířat. Není proto rozhodné, že kontroly krajské veterinární správy nebyly zaměřeny na zjištění počtu zvířat, že se do zjištěných počtů nepromítla uhynulá zvířata a že kontroly byly prováděny u různých chovatelů v různém čase. Kompenzace se neposkytuje za každé zvíře zjištěné při kontrolách v daném roce. Z ničeho ani nevyplývá, že by se počty zjištěných zvířat v témže roce měly sčítat. Podle § 29c odst. 4 písm. c) téhož zákona je podkladem pro stanovení výše kompenzačního příspěvku doklad krajské veterinární správy, která potvrzuje počet zvířat zjištěný u žadatele při kontrolách v rozhodném období. Z protokolů je pro tento doklad rozhodný pouze počet zjištěných zvířat při kontrole.

[6] Vzorec pro stanovení výše kompenzačního příspěvku je stejný pro všechny žadatele a aplikuje se na všechny žadatele stejně. Vychází z pevně daných kritérií a není diskriminační. Na tom nemění nic to, že se kontroly u jednotlivých chovatelů uskutečňovaly v různých datech. Pro stanovení kompenzačního příspěvku jsou totiž rozhodné kontroly, které u chovatelů probíhaly během let 2014 až 2018. Ty podle žalovaného probíhaly zhruba dvakrát ročně. Celkem jich tedy za rozhodné období proběhlo u chovatele zhruba deset. I kdyby proto v jednom roce probíhaly kontroly u některých chovatelů ve výhodnějším období a u některých v méně výhodném, v dalším roce to mohlo být jinak. Mezi chovateli proto nebyla nerovnost s ohledem na datum kontroly. Je logické, že počet zjištěných zvířat nezahrnoval zvířata nenarozená či uhynulá. Ta se na hospodářství v den kontroly totiž nevyskytovala.

[7] Ustanovení § 29c zákona na ochranu zvířat není protiústavní. Chov a usmrcování zvířat za účelem získání kožešin byl zakázán od 1. 10. 2017. Od té doby měli chovatelé ukončit chov do 31. 1. 2019. Přechodné období tak činilo více než rok a čtvrt. Bylo proto dostatečné k ukončení chovu, a to i s ohledem na koloběh života norků. Chovatelé neměli automatický nárok na kompenzaci. Bylo na zákonodárci, aby určil, zda za zákaz chovu bude poskytnuta nějaká kompenzace. Výpočet stanovil způsobem, který je pro chovatele výhodnější než jiné způsoby (například průměrným počtem zvířat zjištěných při kontrole

pokračování

v rozhodném období). Jde o jednorázový příspěvek ke zmírnění dopadů zákazu chovu. Nejde o kompenzaci všech dopadů.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] **Stěžovatelka** namítá, že doklad krajské veterinární správy neobsahuje počet zvířat zjištěný při kontrolách v daném roce. Počet zvířat na hospodářství, ani počet kontrolovaných zvířat neodpovídá počtu zvířat, která chovatel v daném roce choval, ani která byla při kontrole zjištěna. Kontroly krajské veterinární správy nebyly zaměřeny na určování počtu zvířat, ale na kontrolu podmínek jejich chovu. Počty kontrolovaných zvířat tak ve velké části případů neodpovídají skutečným počtům chovaných zvířat a ignorují cyklický průběh chovu v jednom roce. Bylo na žalovaném, aby z údajů v dokladu stanovil nejvyšší počet zvířat zjištěný při kontrolách provedených v letech 2014 až 2018, nikoliv zvířat kontrolovaných či zvířat přítomných při jedné kontrole.

[9] Podle městského soudu je rozhodný počet chovaných zvířat zjištěný kontrolou, při níž byl zjištěn nejvyšší počet zvířat. Z dokladu však vyplývá, že počet zvířat zjištěných při kontrolách je vyšší, než počet zvířat v den kontroly. Závěr městského soudu, že žalovaný má při stanovení počtu zvířat vycházet pouze z dokladu, je mylný. Doklad slouží pouze jako jeden z možných zdrojů pro stanovení počtu zjištěných zvířat při kontrolách. Žalovaný byl vázán zásadou materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Byl povinen opatřit si nezbytné podklady pro rozhodnutí podle § 50 odst. 2 správního řádu. Těmito podklady mohly být protokoly o provedených kontrolách, které zachycovaly informace o počtu chovaných zvířat. Žalovaný proto postupoval v rozporu se zákonem, jestliže při stanovení počtu zvířat nezohlednil tvrzení a důkazy předložené stěžovatelkou a nejvyšší počet zvířat zjištěný při kontrolách stanovil pouze jako počet zvířat na hospodářství v den kontroly či počet kontrolovaných zvířat při jednotlivé kontrole.

[10] Interpretace § 29c zákona na ochranu zvířat městským soudem, dle níž není rozhodný celkový počet zvířat, který byl v jednotlivých letech u chovatele zjištěn, ale pouze počet zvířat zjištěný při individuálních kontrolách, vede ke zjevné nespravedlnosti a nerovnosti mezi jednotlivými chovateli (počet zvířat se liší v závislosti na době, kdy kontrola proběhla). To je v rozporu se zákonem a jeho účelem. Tím je poskytnout adekvátní kompenzaci chovatelům, kteří byli nuceni ukončit svou činnost. Kompenzace se však poskytuje za každé chované zvíře zjištěné při kontrolách v daném roce. Způsob stanovení počtu zvířat byl stanoven zpětně. Chovatelé nemohli ovlivnit to, zda a v jakém rozsahu podmínky kompenzačního příspěvku splní. Počet chovaných zvířat stěžovatelka stanovila na základě protokolů z kontroly. V době podání žádosti neměla doklad od krajské veterinární správy k dispozici.

[11] Kompenzační příspěvek je v hrubém nepoměru ke skutečné škodě. Zákonodárce zmařil legální podnikání. Předtím stávající chovatele donutil vynaložit investice na zlepšení podmínek chovu. Stěžovatelka mnohamilionové investice učinila s dlouhodobým záměrem svou činnost rozšířit a pokračovat v ní dalších 15 let. Zákazem tak došlo ke zmaření investic, znehodnocení majetku, vyhlazení šlechtěného stáda a vzniku nákladů na likvidaci chovu a ušel jí zisk. Nebyla poskytnuta ani dostatečná lhůta k ukončení chovu a

k minimalizaci škod. To je v rozporu se zásadami demokratického právního státu. Jde o zásadní obrat vůle zákonodárce. Ten však nelze učinit jen tak. Musí existovat rozumný vztah přiměřenosti mezi použitými prostředky a sledovanými cíli (nálezn Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01). Zákonodárce musí při změně právní regulace zohledňovat dosavadní právní stav a změny musí provádět citlivě a jen v míře nezbytné pro dosažení cíle regulace (nálezn Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 38/04). Protože bylo stanoveno nedostatečné přechodné období, je nezbytné chovatele náležitě odškodnit. Ustanovení § 29c zákona na ochranu zvířat je proto protiústavní. Navrhla, aby soud věc předložil podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky k rozhodnutí Ústavnímu soudu.

[12] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zákon na ochranu zvířat nepřipouští dopočet zvířat pro účely dosazení do výpočtového vzorce podle § 29c odst. 7 za jakékoliv období, a to ani za období kalendářního roku. Určujícím pro výpočet kompenzačního příspěvku je nejvyšší zjištěný počet zvířat, tj. nejvyšší z čísel zjištěné při kontrolách v letech 2014 až 2018. Závazným podkladem pro toto zjištění je doklad vydaný krajskou veterinární správou. Kompenzační příspěvek se neposkytuje za (tvrzené) skutečné počty zvířat, které kdy chovatel choval dle ceny v místě a čase obvyklé, ale ve výši součinu zákonem stanovené hodnoty za jednotlivé zvíře v penězích a zákonem stanoveného počtu zvířat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že skutkově i právně obdobnou věcí jiného stěžovatele, který však byl zastoupen týž zástupcem, se zabýval již v rozsudku ze dne 8. 2. 2024, čj. 4 As 141/2023-30, *norci a lišky I.* Protože se Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zabýval námitkami, které uvádí stěžovatelka i v nyní projednávané kasační stížnosti, vyšel ze závěrů citovaného rozsudku a v podrobnostech na ně odkazuje. Neshledal totiž důvod se od něj odchýlit (§ 17 odst. 1 s. ř. s.).

[15] Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka stanovení počtu chovaných zvířat podle § 29c odst. 8 zákona na ochranu zvířat pro výpočet kompenzačního příspěvku podle § 29c odst. 7 téhož zákona.

[16] Podle § 29c odst. 1 zákona na ochranu zvířat platí, že *provozuje-li chovatel ke dni nabytí účinnosti § 5 odst. 7 tohoto zákona s vědomím krajské veterinární správy chov zvířat výhradně nebo převážně za účelem získání kožešin (dále jen „chov zvířat pro kožešiny“), ukončí jej v souladu s dosavadními předpisy do 31. ledna 2019.*

[17] Podle § 29c odst. 2 téhož zákona platí, že *ministerstvo poskytne za podmínek dále uvedených ze státního rozpočtu jednorázový finanční příspěvek ke zmírnění dopadů chovatelům, kteří v rámci podnikatelské činnosti provozují chov zvířat pro kožešiny a svou činnost ukončí v přechodném období podle odstavce 1 (dále jen „kompenzační příspěvek“).*

[18] Podle § 29c odst. 4 písm. c) téhož zákona platí, že *ministerstvo si od krajské veterinární správy vyžádá doklad vydaný krajskou veterinární správou potvrzující počet*

pokračování

chovaných zvířat zjištěný u žadatele při kontrolách krajské veterinární správy provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018.

[19] Podle § 29c odst. 7 téhož zákona platí, že *výše kompenzačního příspěvku, který je určen k úhradě skutečné škody, činí 3 000 Kč za každého chovaného norka a 3 900 Kč za každou chovanou lišku. Kompenzační příspěvek za náhradu ušlého zisku se neposkytuje.*

[20] Podle § 29c odst. 8 téhož zákona dále platí, že *počet chovaných zvířat pro výpočet podle odstavce 7 se stanoví jako nejvyšší počet zvířat zjištěný u chovatele při kontrolách krajské veterinární správy provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018. V případě právního nástupce podle odstavce 5 věty třetí se započítávají počty zvířat zjištěných u původního chovatele podle věty první.*

[21] Ke zmírnění dopadu zákazu chovu na chovatele, kteří v rámci podnikání provozují chov kožešinových zvířat, zákon na ochranu zvířat stanovil možnost požádat si o jednorázový kompenzační příspěvek podle § 29c tohoto zákona. Příspěvek poskytuje žalovaný na základě žádosti. Výše kompenzačního příspěvku činí 3 000 Kč za každého chovaného norka s tím, že počet chovaných zvířat se stanoví jako nejvyšší počet zvířat zjištěný u chovatele při kontrolách krajské veterinární správy provedených v letech 2014 až 2018 (§ 29c odst. 7 a 8 zákona na ochranu zvířat).

[22] Nejvyšší správní soud již v rozsudku *norci a lišky I* dospěl k závěru, že „konstrukce kompenzačního příspěvku ve smyslu ZOT neodpovídá institutu náhrady škody či ušlého zisku ve smyslu civilního práva, kde by bylo nezbytné zjistit (vedle protiprávního jednání škůdce, které zde absentuje) přesný počet zvířat k rozhodnému okamžiku. Úmyslem zákonodárce je, jak je doslovně uvedeno v důvodové zprávě i ve znění zákona samého, zmírnění dopadů chovatelům, kteří v rámci podnikatelské činnosti provozovali chov zvířat pro kožešiny a svou činnost ukončili do 31. 1. 2019. Bylo pouze na vůli zákonodárce, zda za zákaz chovu zvířat pro kožešiny poskytne chovatelům nějakou kompenzaci (na druhou stranu poskytnutí kompenzace je relevantní z hlediska testu racionality, kterým je třeba poměřovat právní úpravu z hlediska ústavní konformity). Zákonodárce tak učinil právě v § 29c ZOT, přičemž stanovil výpočet takovým způsobem, který je pro chovatele výhodnější než jiné způsoby (např. žalovaným zmiňovaný výpočet průměrným počtem zvířat zjištěných kontrolami u chovatele v rozhodném období). Ač lze stěžovatele přisvědčit v tom, že stanovení počtu zvířat na základě zprávy KVS může být pro jednotlivé chovatele různě „výhodné“ v závislosti na počtu kontrol za rok, jakož i ročním období, kdy byla kontrola provedena, je třeba mít na zřeteli právě výše uvedený účel zákonné úpravy, kdy sledovaným cílem není náhrada škody za každé jednotlivé zvíře, které chovatel během kalendářního roku choval, ale zmírnění dopadů v souvislosti s nuceným ukončením podnikání. K vyrovnaní těchto odchylek zákonodárce stanovil v § 29c odst. 8 ZOT pětileté období kontrol, kdy pro výpočet výše kompenzačního příspěvku se použije záznam z toho roku, který je pro podnikatele nejvíce příznivý.“ (body 20 a 21 rozsudku *norci a lišky I*).

[23] Ustanovení § 29c odst. 8 zákona na ochranu zvířat neukládá žalovanému zjistit počet zvířat podle podkladů od chovatele, nýbrž vyžaduje, aby byl kompenzační příspěvek stanoven podle počtu zvířat zjištěných u chovatele při kontrolách provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018, jak správně uvedl městský soud. Zákon na ochranu zvířat tak nepřipouští žádný další dopočet s ohledem na tvrzení chovatele o skutečném počtu

chovaných zvířat v daném období. Žalovaný proto správně vyšel z dokladu vydaného krajskou veterinární správou, který potvrzuje počet chovaných zvířat zjištěný u stěžovatelky při kontrolách provedených v letech 2014 až 2018 podle § 29c odst. 4 písm. c) tohoto zákona. Nebyl proto povinen zjišťovat a opatřovat další podklady (například údaje z protokolů o kontrolách, které stěžovatelka přiložila k žádosti). Neporušil tak § 3 správního řádu, jak mylně tvrdí stěžovatelka.

[24] Stěžovatelka namítá, že tento výklad způsobu výpočtu kompenzačního příspěvku je nespravedlivý a vede k nerovnosti mezi jednotlivými žadateli. Tato námitka není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud v rozsudku *norci a lišky I* podrobil právní úpravu způsobu výpočtu kompenzačního příspěvku z hlediska zásahu do práva podnikat testu racionality (nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 7/17, bod 49). Dospěl k závěru, že „při stanovení počtu zvířat podle § 29c ZOT nemá správní orgán žádný prostor pro uvážení, ale správní orgán zde v rámci výkonu veřejné moci aplikuje zákonné ustanovení, dle něž se počet zvířat pro výpočet kompenzačního příspěvku stanoví jako nejvyšší počet zvířat zjištěný u chovatele při kontrolách krajské veterinární správy provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018 (§ 29c odst. 8 ZOT). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že využití dokladu KVS zpracovaného při provádění kontrole je dostatečně objektivním a nediskriminačním postupem. Souhlasí i s v napadeném rozhodnutí citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2022, č. j. 17 A 102/2021–42, kde se ve skutkové obdobné věci uvádí: „Není přitom relevantní, že dané kontroly krajské veterinární správy nebyly zaměřeny na zjištění počtu zvířat v hospodářství. Zákonodárce zvolil metodu, při níž se využijí výsledky kontrol, které se tak jako tak ze zákona musí pravidelně provádět, což se jeví jako logické a hospodárné.“ Nerozhodné je i konkrétní názvosloví použité v dokladech KVS, jsou-li z nich zřejmé počty zvířat ve smyslu § 29c odst. 8 ZOT, neobstojí tak argumentace stěžovatelky, že doklad KVS neobsahuje kolonku „Počet zvířat zjištěný při kontrolách v daném roce“, ale pouze kolonky „Počet zvířat na hospodářství v den kontroly“ a „Počet zvířat kontrolovaných“. Nejvyšší správní soud dodává, že tímto způsobem zákonodárce rovněž zamezil možným manipulacím s počty chovaných zvířat za účelem maximalizace poskytovaného příspěvku. [...] omezení práva stěžovatelky v podobě zákazu chovu zvířat pro kožešiny tak, jak byl zákonodárcem vyjádřen ve shora reprodukováných ustanoveních ZOT, tj. včetně přechodného období a poskytované kompenzace, naplňuje deklarovaný legitimní cíl, kterým je ochrana zvířat proti jejich usmrcování bez důležitého důvodu, a zároveň újmu způsobenou podnikatelům přiměřeně kompenzuje stanovením náhrady v podobě kompenzačního příspěvku. Předmětná ustanovení zákona ani jejich výklad ze strany žalovaného a městského soudu tak nejsou v rozporu s ústavně zaručeným právem na podnikání ani s právem na ochranu vlastnictví dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Nezakládají pak ani stěžovatelkou tvrzené porušení práva na rovné zacházení, neboť stejný přístup byl žalovaným aplikován vůči všem žadatelům o kompenzační příspěvek.“ (body 24 a 25 rozsudku *norci a lišky I*). Tyto závěry se plně uplatní i v nyní projednávané věci.

[26] Stěžovatelka dále namítá protiústavnost § 29c zákona na ochranu zvířat z důvodu, že nebyla poskytnuta dostatečná doba k ukončení chovu a že kompenzační příspěvek je v hrubém nepoměru ke skutečné škodě. Ani tato námitka není důvodná.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že stěžovatelka nenamítá protiústavnost samotného zákazu chovu a usmrcování zvířat výhradně nebo převážně za účelem získání kožešin podle § 5 odst. 7 zákona na ochranu zvířat. Má však za to, že jí měla být poskytnuta delší doba k ukončení chovu a že měla být náležitě odškodněna.

[28] Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/04, kterého se stěžovatelka dovolává, dospěl k závěru, že *„zákonodárce musí při změně právní regulace zohledňovat dosavadní právní stav a změny musí provádět citlivě a jen v míře nezbytné pro dosažení cíle regulace. Trvat na takovém chování zákonodárce je nutné, neboť se tím garantuje stabilita sféry svobodného jednání. Zákony vymezují základní strukturu, v jejímž rámci se realizují svobodné aktivity. Jsou-li nejisté hranice zákonných požadavků, tj. nejsou-li respektována legitimní očekávání založená na zákonu, je nejistá i svoboda. [...] Z příkazu respektovat legitimní očekávání vyplývající z dosavadní právní úpravy samozřejmě nelze dovodit zákaz změny právní úpravy. Jde jen o to, aby při rozhodování o volbě způsobu provedení změny zákonodárce k těmto očekáváním přihlížel a neignoroval, že adresáti norem své chování (a volbu mezi různými alternativami) po delší dobu přizpůsobovali požadavkům odlišného obsahu.“*

[29] Chov zvířat za účelem získání kožešin byl zakázán k 1. 10. 2017. Chovatelé měli následně ukončit chov do 31. 1. 2019 podle § 29c odst. 1 tohoto zákona. Přechodné období tak činilo více než rok a čtvrt. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že šlo o dostatečně dlouhé období k tomu, aby chovatelé postupně ukončili chov zvířat, a to i s ohledem na cyklus jejich chovu. Během tohoto období mohla stěžovatelka chovaná zvířata postupně zužitkovat na kůže stejně jako před daným zákazem. Chovné stádo tak nebyla nucena například naráz vybit bez možnosti ponechání kůží k prodeji. Šlo tak o dostatečnou dobu k postupnému ukončení chovu, během které chovatelé mohli minimalizovat škody tím, že po tuto dobu mohli chov zvířat za účelem získání kožešin nadále provozovat. Zákonodárce tak k legitimním očekáváním chovatelů zvířat zjevně přihlédl a stanovil jim dostatečně dlouhé přechodné období k ukončení chovu zvířat.

[30] Zákonodárce současně ke zmírnění dopadů zákazu chovu umožnil chovatelům žádat o kompenzační příspěvek (§ 29c odst. 2 a 3 zákona na ochranu zvířat). Nejenže tak poskytl dostatečně dlouhé přechodné období k ukončení chovu zvířat, ale zároveň se rozhodl kompenzovat zásah do legitimního očekávání chovatelů poskytnutím jednorázového finančního příspěvku. Nejvyšší správní soud proto považuje způsob, jakým došlo k zákazu chovu zvířat za účelem získání kožešin, za přiměřený a dostatečně citlivý ve vztahu k chovatelům. Jde-li o výši kompenzačního příspěvku, jak již uvedl Nejvyšší správní soud v bodě [22] výše, kompenzační příspěvek nepředstavuje náhradu škody či ušlého zisku za zákaz chovu. Jeho účelem je toliko zmírnění dopadů zákazu chovatelů. Je proto logické, že jeho výše není stanovena tak, aby nahradil veškerou újmu vzniklou chovatelům v důsledku zákazu chovu.

[31] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že zákaz chovu zvířat nebyl pro chovatele jednoduchý, neboť nejenže byli povinni ukončit činnost, které se dlouhodobě věnovali, ale také mohli přijít o investice do zařízení chovu, u kterých počítali s dlouhodobější návratností. Skutečnost, že určitá činnost byla povolena, však neznamená, že ji zákonodárce nemůže do budoucna zakázat. To platí tím spíše u činnostech, které jsou společensky vnímány kontroverzně či jsou společensky škodlivé (nález Ústavního soudu ze

dne 27. 3. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 7/17, bod 126, a ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/15, bod 39). Chov zvířat za účelem získání kožešiny pak nepochybně kontroverzní činnost představoval.

[32] Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod k postupu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[34] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. února 2024

Petr Mikeš
předseda senátu